

lertidig Finantsloov i Stand i Nar. Desuagtet mener jeg ikke, man bør opgive Haabet derom. Den mest praktiske Maade at gennemføre Sagen paa vilde være den, som man en Gang har brugt i Frankrig, nemlig at faae nedsat et Fællesudvalg, hvor Førerne, Spidserne holdtes udenfor, hvor saa at sige Lægmandene afjorde Sagen, med andre Ord, de, som ere Medlemmer af Finantsudvalget eller Fællesudvalget, burde efter en stiltiende Overenskomst i begge Thing ikke have Sæde i et saadant Udvalg, der derhos burde bestaa af saa Medlemmer, for at Tiden ikke skal spildes med megen Tale. Om Sligt er gennemførligt, veed jeg ikke. Jeg skal endnu kun tilføie, at jeg agter at stemme for det Vædringsforslag, som er fremsat af den ærede Ordfører for Finantsudvalget, og jeg gjør det, fordi han gav en Motivering, der efter min Anskuelse turde aabne dette Forslag en ny Vej i Landsthinget, uagtet man paa et tidligere Stadium har lukket Porten for det. Han erklærede nemlig udtryffeligt, at han og hans Meningsfæller vare villige til at gaa ind paa Forandringer; de holdt ikke paa Ordlyden af dette Forslag. Dette forekommer mig at være en tilstrækkelig Antydning for det andet Thing til atter at gjenoptage Sagen. Jeg stemmer derfor for dette Vædringsforslag.

Solstein: Det er bebrejdet mig fra forskjellige Sider, at jeg ikke i Overenskomstens Interesse havde valgt en anden Form for at føre denne Sag igjennem. Jeg skal ikke gaa ind paa alle de Betragtninger, der kunne anføres derimod, som jeg tror, at ærede Medlemmer efter min hidtidige Stilling ret vel ville kunne forstaa. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa en Ting, at det, det gjælder om, dersom vi skulle naae et Resultat, er, at vi vedtage et Lovforslag, der paa den ene Side gjør det muligt at føre Statshusholdningen usforstyrret den Tid, indtil Finantsloven er vedtagen, og samtidig dermed hævde Rigsdagens Bemyndighed; men ærede Medlemmer ville ogsaa vel forstaa, at ethvert nyt Forslag, som stilles med dette for Øie, har meget ondt ved at samle Stemmer; det vilde enten gaa for meget i den ene Retning eller i den anden Retning; Indvendingerne strømme til fra alle Sider. Ethvert Forslag, jeg vilde have kommet med, vilde være blevet Gjenstand for Kritik — det er jeg overbevist om — fra alle Sider. Det ærede Medlem (Alein) ryster paa Hovedet! Ja, selv om han vilde være med, vilde han vist blive alene om det; jeg tror ikke, jeg kunde faae

Nogen ellers med mig. Det gamle Forslag kan det ganske vist være, at man ser paa fra mange Sider med Uvillie; men saa meget har det i alt Fald for sig, at det har Traditionen, at det er det gamle Forslag. Naar man stiller det gamle Forslag med den Erklæring, at man er villig til at forhandle, saa tror jeg, at man i Realiteten har stillet sig imødekommende, mere imødekommende end ved at stille et nyt Forslag, som nu først kastes ind i Debatten, og hvorved der kun kan fremkomme nye Vanskeligheder, nye Overveielser og ny Strid i det sidste Dieblit. Jeg tror ikke, at man kan stille sig mere imødekommende, naar man virkelig vil have et Resultat, end at sige: Vi ere villige til at hde det Gamle, som man altid har været enig om, men vi ere ogsaa villige til at forhandle, hvis de Andre ønske noget Andet. Mere tror jeg ikke, at man kan forlange fra nogen Side. Jeg vilde ønske, at den høitærede Conseilspresident havde brugt denne Fremgangsmaade, da han fremsatte Forslag til en midlertidig Finantsloov, saa tror jeg, at han havde naaet et Resultat. Den høitærede Conseilspresident har imidlertid troet at burde gaa en anden Vej. Det er endt med en Erklæring fra ham i Dag, som, tilstaar jeg, ikke giver nogen Udsigt til en Overenskomst. Medens den høitærede Minister først, ikke blot her i Thinget, men ogsaa ved Sagens første Behandling i Landsthinget, bestemt udtalte, at der haade var den Udvei at enes om en anden Form for den „Midlertidige“ og den, at enes om en anden Forstaaelse deraf, og saaledes holdt alle Udveie aabne, saa synes jeg, at, efter hvad den høitærede Minister senere har gjort og sagt, saa har han gjort Sit til at gjøre Udveiene saa indskrænkede, saa smaa og saa lukkede som muligt. Netop denne Antydning fra den høitærede Conseilspresident's Side, at man ogsaa kunde enes om en anden Forstaaelse af den hidtil anvendte midlertidige Finantsloov, var det, der aabnede Udsigt til, at en Overenskomst mellem Thingene vilde blive langt lettere end ellers. Jeg kan ikke Andet end gjentage, at det netop ogsaa er i Henhold til denne Udtalelse, at jeg har stillet mit Vædringsforslag. Der er vistnok nemlig Ingen, der vil paasta, at det skulde være vanskeligt at komme til en Forstaaelse af, hvilke Udgifter der kunne afholdes efter den midlertidige Finantsloov indtil den 15de April. Naar man kun vilde se reelt paa Sagen og tænke paa den reelt kun et Dieblit, saa tror jeg ikke, at Nogen kunde være uenig om, hvortil man kunde bruge Pengene efter en midlertidig Finantsloov. Det synes imidlertid, som om den høitærede